

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 33/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Mikuľakom, Františkánska 5, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 72/2015 z 11. apríla 2017, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžf 72/2015 z 11. apríla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) domáhala zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100303/1/373753/2014/14008 z 19. augusta 2014 (ďalej len „rozhodnutie finančného riaditeľstva“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Košice (ďalej len „daňový úrad“) č. 9801401/5/2078569/2014/KOV z 21. mája 2014 (ďalej len „rozhodnutie daňového úradu“). Označeným rozhodnutím daňového úradu bol sťažovateľke za zdaňovacie obdobie jún 2012 podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) znížený nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty zo sumy 46 353,33 € na sumu 10 833,33 € a určený rozdiel 35 520 €.

Krajský súd rozsudkom č. k. 7 S 124/2014-34 z 1. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol.

Sťažovateľka podala proti označenému rozsudku odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ústavnému súdu podrobne opisuje skutkové okolnosti prípadu a všetky svoje námietky, ktoré uplatnila v konaní pred daňovými orgánmi a v konaní pred súdmi. Tvrdí, že v jej prípade došlo k nesprávnemu hodnoteniu dôkazov, nerešpektovaniu § 25 ods. 4 daňového poriadku, nesúladu právnych záverov s vykonaným dokazovaním a v dôsledku uvedeného a k porušeniu jej v petite sťažnosti označených práv.

Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že v daňovom konaní a v konaní pred súdmi dostatočným spôsobom preukázala všetky svoje tvrdenia. K tomuto uvádza: „[Sťažovateľ] *Stal sa vlastníkom veci (ocele) a zároveň bola umožnená aj dispozícia s ňou, čím došlo k splneniu zákonných podmienok na odpočítanie dane v zmysle ustanovení § 49-54 z. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Sťažovateľ je naďalej toho názoru, že na základe zmluvy, ako aj preberacích protokolov sa stal nielen právnym, ale aj skutočným vlastníkom ocele, keďže došlo k prechodu vlastníckeho práva na neho a zároveň mohol s oceľou priamo disponovať. Táto priama dispozícia je zrejmá najmä z prípravy ocele presne podľa jeho pokynov v súlade s projektovou dokumentáciou. Zároveň je potrebné brať v úvahu, že dodávaná oceľ bola nielen ohýbaná, ale aj neohýbaná, ktorá bola priamo dopravovaná na stavenisko. Vyššie uvedenými argumentmi sa správca dane, ako aj konajúce súdy dostatočne nezaoberali, čím na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a v nadväznosti na to došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci...*

Sťažovateľ zároveň vo svojej žalobe namietal porušenie jeho práva uvedeného v § 25 ods. 4 z. č. 563/2009 Z. z., o správe daní (daňový poriadok), keďže v priebehu daňovej kontroly boli vypočítvané viaceré daňové subjekty, avšak o ich priebehu nebol sťažovateľ žiadnym spôsobom informovaný...“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať svoj majetok zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu SR ako aj jeho rozsudkom z 11. 04. 2017, sp. zn.: 1 Sžf/72/2015, porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. 04. 2017, sp. zn.: 1 Sžf/72/2015 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 01. 04. 2015, sp. zn.: 7 S/124/2014-34 a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania... “

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú

za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové

a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014) ďalej vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33) vyplýva, že čl. 6 ods. 1

dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu. Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený vo svetle okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené argumenty (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce [rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku (č. 2) z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84; tiež S.C. IMH Suceava S.R.L. proti Rumunsku z 29. 10. 2013, sťažnosť č. 24935/04), bod 40]. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

S ohľadom na uvedené právne východiská ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, tvrdí, že v konaní pred daňovými orgánmi a v konaní pred súdmi dostatočným spôsobom preukázala všetky svoje tvrdenia, a to vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníctva ocele a tiež vo vzťahu k nerešpektovaniu § 25 ods. 4 zákona o správe daní.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: «29. Najvyšší súd v spojitosti s otázkou, či dodávateľovi tovaru vznikla daňová povinnosť, poukazuje v zmysle kolízneho ustanovenia čl. 7 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky na ustálenú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (na účely rozsudku ďalej len „Súdny dvor“), najmä na rozsudok vo veci *Halifax a spol.* zn. C-255/02.

Z uvedeného rozsudku pre Najvyšší súd vyplýva (najmä jeho body č. 48, 54 až 57), že nakoľko spoločný systém DPH je založený najmä na jednotnej definícii zdaniteľného obchodu (dodanie tovaru alebo poskytovanie služieb) vrátane pojmu „hospodárska činnosť“, potom uvedený pojem má objektívny charakter v tom zmysle, že činnosť zakladajúca zdaniteľný obchod je posudzovaná sama osebe a uplatňuje sa nezávisle od jej cieľov alebo jej výsledkov, t.j. bez povinnosti prístupit' k vyšetrovaniu s cieľom určiť úmysel platiteľa, aby sa zobrala povaha cieľa dotknutého zdaniteľného obchodu.

30. Na základe uvedeného je potom logický záver, že zdaniteľný obchod, o aký má ísť vo veci *samej* (dodávky rovnej a ohýbanej betonárskej ocele žalobcovi od dodávateľa tovaru v zmysle zmluvy), môže predstavovať dodávku tovarov a ekonomickú činnosť v zmysle zák. č. 222/2004 Z. z. pod podmienkou, že spĺňajú objektívne kritériá, na ktorých sú tieto pojmy založené.

Avšak jedným z objektívnych kritérií, ktoré zák. č. 222/2004 Z. z. na dodávku tovaru stanovil, je v zmysle § 19 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z. prevod práva nakladať s hmotným majetkom od dodávateľa tovaru na žalobcu ako vlastníka (tzv. ekonomické vlastníctvo).

31. Vo vzťahu k otázke prevodu ekonomického vlastníctva Najvyšší súd poukazuje opätovne už na raz uvedený rozsudok Súdneho dvora vo veci *Halifax* (najmä jeho bod č. 51), podľa ktorého pod pojem „prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako jeho vlastníkom“ je nutné zahrnúť každý prevod hmotného majetku stranou, ktorá umožní inej strane efektívne nakladať s týmto majetkom, ako by bola jeho vlastníkom.

Práve povinnosť žalobcu preukázať, že v preskúmvanej veci mu bolo zo strany dodávateľa tovaru umožnené efektívne nakladať s predmetom zmluvy (rovná a ohýbaná betonárska oceľ), nebola na strane žalobcu splnená.

32. Ako správne krajský súd poukázal na čl. III. bod 1. zmluvy, tak dodávateľ tovaru bol povinný dodať tovar žalobcovi na tam určenom mieste, avšak z vyjadrenia spoločnosti

████████ z 13. 03. 2013 (príloha č. 22 daňového spisu) ako aj 30. 01. 2013 (príloha č. 17 daňového spisu) vyplýva, že tento tovar bol v prípade výstavby domov zavezený spoločnosťou ██████████ priamo na stavenisko bytových domov na ██████████ a náklady spojené s touto prepravou boli prefakturované dodávateľovi tovaru, pričom žalobca v tomto vzťahu nevystupoval.

Preto nemohol Najvyšší súd akceptovať námietku žalobcu, že ekonomické vlastníctvo vyplývalo žalobcovi z ustanovenia § 443 Obchodného zákonníka, nakoľko oprávnenie nakladať so zásielkou svedčilo naďalej iba dodávateľovi tovaru a nie žalobcovi.

33. Takisto generálny dodávateľ hore uvedenej stavby spoločnosť ██████████, ██████████ potvrdil, že podľa dodacích listov, týkajúcich sa dodávok ocele na stavbu v mesiacoch júl 2012 a august 2012, tieto doklady vystavila spoločnosť ██████████ a odberateľom uvedeným na dodacích listoch je dodávateľ tovaru.

V uvedenej súvislosti neobstojí ani námietka žalobcu, že nie je možné žalobcu zaťažiť vedomostným a dohľadovým bremenom nad celým procesom dodania objednaného tovaru od výrobcu až k nemu ako konečnému príjemcovi a že súčasne žalobca nemal vedomosť, odkiaľ a ako mu bola dodávateľom tovaru dodávaná oceľ. Pokiaľ žalobca vystupoval v pozícii zhotoviteľa diela na základe zmluvy o dielo, potom, aj keď svoju činnosť vykonával za pomoci subdodávateľov, tak zodpovedal za ich činnosť (zodpovednosť za vady, za nevhodné pokyny alebo umožnenie kontroly), ako keby ju vykonával sám (§ 538 Obchodného zákonníka).

34. Na uvedenom základe dospel Najvyšší súd k záveru, že nakoľko žalobca nepreukázal, že v zdaňovacom období jún 2012 malo dôjsť medzi ním a dodávateľom tovaru k zdaniteľnému obchodu spôsobom, ako je opísané v dotknutých faktúrach z 25. 06. 2012, 27. 06. 2012, ako aj z 29. 06. 2012.»

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatuje, že s ohľadom na námietky sťažovateľky prezentované v jej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ho možno považovať za dostatočne odôvodnený, a teda ústavnoprávne akceptovateľný.

Na tomto mieste ústavný súd opätovne pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie, ktorý by preskúmaval alebo prehodnocoval skutkový stav či skutkové a právne závery

všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť účinkov interpretácie a aplikácie právnych predpisov v danom prípade s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, stavia ústavný súd práve do pozície súdu vyššej (tretej či štvrtej) inštancie, ktorý by mal nanovo prehodnocovať skutkový stav a z neho vyplývajúce právne závery. Takýto postup však s odkazom na už citovanú judikatúru nie je v konaní podľa čl. 127 ústavy možný.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa nadobudnutia ocele, pričom svoj právny záver podporil odkazom na príslušnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie. Tento najvyšším súdom prezentovaný názor, v zmysle ktorého sa sťažovateľke nepodarilo preukázať, že jej bolo zo strany dodávateľa tovaru umožnené efektívne nakladať s predmetom zmluvy, sťažovateľka vo svojej sťažnosti ústavnému súdu žiadnym relevantným spôsobom nespochybnila, pričom sa obmedzila na opakovanie svojej argumentácie uplatnenej v konaní pred daňovými orgánmi a v konaní pred súdmi.

Pokiaľ sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že v jej prípade došlo k porušeniu § 25 ods. 4 zákona o správe daní, a teda že ako daňový subjekt nemohla byť prítomná pri vypočúvaní svedkov, ústavný súd konštatuje, že z predložených materiálov nevyplýva, že by túto svoju námietku predniesla pred najvyšším súdom, ktorého rozsudok a postup v konaní pred ústavným súdom napáda. Takýto postup sťažovateľky, ktorá nevyužije možnosť súdneho prieskumu predmetnej otázky v konaní pred všeobecnými súdmi a svoju námietku uplatní až v konaní pred ústavným súdom, nemožno s odkazom na ustálenú judikatúru ústavného súdu akceptovať (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08).

Odhladnuc od uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka vo svojej sťažnosti pred ústavným súdom iba vo všeobecnosti tvrdí, že „v priebehu daňovej kontroly

boli vypočúvané viaceré daňové subjekty, avšak o ich priebehu nebol sťažovateľ žiadnym spôsobom informovaný“, pričom vôbec nešpecifikuje, o aké subjekty malo ísť a či boli tieto skutočne vypočúvané v postavení svedkov. Takto všeobecne formulovaná námietka, ktorá vytvára priestor pre dohady a dedukcie, sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje, pričom ústavný súd takéto sťažnosti, resp. ich časti odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (III. ÚS 26/2012, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018).

Vzhľadom na uvedené právne závery ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach tejto veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. jej práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Preto bolo potrebné túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľka taktiež namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Ústavný súd k tejto časti sťažnosti konštatuje, že právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. Európsky súd pre ľudské práva k aplikácii čl. 6 ods. 1 dohovoru na takéto prípady judikoval, že jeho aplikácia je v daňových veciach vylúčená, a to z dôvodu, že takéto prípady tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory vo veci Jussila proti Fínsku z 23. 11. 2006, sťažnosť č. 73053/01, bod 45; rozsudok Veľkej komory vo veci Ferrazzini proti Taliansku z 12. 7. 2001, č. 44759/98, body 24 – 31). Daňové spory sa vymykajú z oblasti občianskych práv a záväzkov, a teda nespádajú do pôsobnosti čl. 6 dohovoru, a to napriek finančným dôsledkom na situáciu daňových subjektov (tamtiež).

Výnimku z uvedeného pravidla predstavujú prípady, keď Európsky súd pre ľudské práva považuje daňové konanie za konanie trestné (pozri rozsudok vo veci Steininger proti Rakúsku zo 17. 4. 2012, sťažnosť č. 21539/07; rozsudok vo veci Chap Ltd proti Arménsku zo 4. 5. 2017, sťažnosť č. 15485/09). O takýto prípad vo veci sťažovateľky však zjavne nejde, keďže sťažovateľke nebola správnym orgánom uložená sankcia za porušenie jej (zákonnej) povinnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (podobne II. ÚS 175/2016, IV. ÚS 39/2018).

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími jej v petite sťažnosti uvedenými návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2019